

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ.

Ρεμβάζει μελαγχολική ἡ κόρη τῶν ὀνείρων
Κ' εἰς μυστικούς ὁρίζοντα· τὸ βλέμμα της βοῦίζεται·
Διώκει πόθον ἀγνωστον ἐν μέσῳ τῶν ἀπείρων·
Ἡ νύξ τὴν βλέπει κατηφής καὶ ἡ ἡμέρα εἶρων
Καὶ ἡ γλυκεῖα της μορφή εἰς ἄλγους χρωματίζεται.

—
"ὦ, ποῖον ὄνειρον γλυκὺ τὸν νοῦν της παραδαίρει!
"ὦ, τὸ ἡλιοτρόπιον γυρίζει πρὸς τὸν ἥλιον,
Ἀναμνήσεις τις γόησα ἄλλου τὴν μεταφέρει
Καὶ ἀφαιρεῖται συνεχῶς καὶ τρισευδαίων χαίρει
Ἐνίοτε, ὡς χαρμὴν τοῦ ἔαρος ἀνύλλων.

—
Τὴν ἀφωγνίζει πλὴν εὐθὺς πικρὰ πραγματικότης
Καὶ ἡ χαρὰ της, ὡς ψευδὴς χαρὰ, ἀπομακρύνεται·
Ἡ ἀνθρώπῃ της ὥχρηξ ἐν στεναγμοῖς νεότης
Καὶ πάττει ἡ πολυπόνος τοῦ βίου ταξιδιωτὴς
Καὶ σκεπτικὴ, μετάνιωπος, συνήθως ἐπιφάνεται.

—
"Ὅταν ἐρήμωσι κυκλοῖ τὴν φλογερὰν καρδίαν,
"Ὅπότεν πάσῃ ἡ ψυχὴ δι' ἓνα πόθον πάλλουσα,
Ἦφίσταται μαρτύριον ὁδόντης, ἀφουξίαν,
Μὴ μίαν μόνον τρέφεται ἀνάμνησιν γλυκεῖαν,
Καὶ μειδιᾷ, ὡς ἄνοιξις ἐνίο· ἀναθάλλουσα

—
Μὴ τῆς ταράττεται, ὃ μὴ τοὺς κύκλους τοὺς γλυκεῖς της!
Κλεισμένη εἶνε δι' ἡμᾶς ἡ συμπαθὴς καρδιά της
Ἄλλου ἀνθίξ' ἡ προσφιλὴς, παρήγορος ἐλπίς της
Ἄλλου τὸν νοῦν της προσηλοῦν ἀγάπη της καὶ πίστις
Καὶ στρέφονται οἱ πόθοι της καὶ θάλλ' ἡ εὐτυχία της.
(Ἀργος 1884)

Δ Κ Βαρδουνιώτης

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Οἱ τρεῖς μάγοι βασιλεῖς, Βαλθάσαρ, Μελχίωρ καὶ Γασπάρ, φέροντες λίθον καὶ σμύρναν, εἶχον ἐκκινήσει πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ βρέφους Ἰησοῦ· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐγνώριζον τὴν ἄγους εἰς Βηθλεὲμ, ἐξετράπησαν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀφ' οὗ διήλθον ἐκτεταταμένον τι δάσος, ἐφθοῶσαν περὶ λύχων ἀρχῆς εἰς τινὰ πολίχνην τῆς χώρας τῶν Langres Ἦσαν κεκμηγότες· οἱ βραχιόνες των εἶχον ἀποκάμει ἐκ τοῦ βάρους τῶν σκευῶν, ἅτινα περιεῖχον τὰ διὰ τῶν υἱὸν τῆς Μαρίας πρωωρισμένα μύρα, καὶ, τοῦτο τὸ σπουδαιότερον, εἶχον ἀποθάνει τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης. Ἐκρουσαν λοιπὸν τὴν θύραν τῆς πρώτης οἰκίας τοῦ χωρίου, ὅπως ζητήσωσι φιλοξενίαν.

Ἡ οἰκία αὕτη, ἡ μᾶλλον ἡ καλύβη ἐ-

κείνη, κειμένη σχεδὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ τοῦ δάσους, ἀνῆκεν εἰς τινὰ ὑλοτόμον, ὀνόματι Διονύσιον Φλεριώ, ὅστις διήγεν ἐκεῖ μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῶν τεσσάρων του τέκνων βίον εἰς ἄκρον φειδωλόν.

Ἦτο ἐκτισμένη δι' ἀχυρώδους πηλεῦ μὲ στέγην ἐκ πηλίνων κεράμων καὶ βρύων δι' ὧν τὸ ὕδωρ διυλίζετο ἐν ἡμέραις μεγάλης βροχῆς.

Οἱ τρεῖς βασιλεῖς καταβεβλημένοι ἐκ τοῦ κακμάτου ἔκρουσαν τὴν θύραν, καὶ, ὅτε ὁ ὑλοτόμος τὴν ἤνοιξε, τὸν παρεκάλεσαν ἵνα τοῖς δώσῃ νὰ φάγωσι καὶ τοῖς ἐπιτρέψῃ νὰ κοιμηθῶσιν ἐν τῇ καλύβῃ του.

— Δυστυχῶς! καλοὶ μου ἄνθρωποι, τοῖς εἶπεν ὁ Φλεριώ, δὲν ἔχω ἡ μίαν κλίνην διὰ τὸν ἑαυτόν μου καὶ μίαν ἀθλίαν στρωμνὴν διὰ τὰ τέκνα μου· ὅσον δὲ ἀφορᾷ περὶ τροφῆς δὲν ὀχᾷ δυνηθῶμεν νὰ σῶ· προσφέρωμεν εἰμὴ ὀλίγα γαιόμηλα βραστὰ καὶ ἄρτον ἀπὸ σίκαλιν. Οὐχ' ἤττον ὅμως εἰσέλθετε, καὶ, ἐὰν δὲν εἶνε δύσκολον θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σῶς οἰκονομήσωμεν.

Εἰσῆλθον. Τοῖς προσέφερον γεώμηλα, τὰ ὅποια κατεβρόχθισαν μετὰ μεγάλης ὀρέξεως, καὶ τοῖς παρεχώρησαν τὴν κλίνην των, ἔνθα ἐκοιμήθησαν μὲ χεῖρας ἡνωμένας, ἐκτὸς τοῦ Γασπάρ, ὅστις ἡγάπα τὰς βιωτικὰς ἀνέσεις, καὶ ὅστις ἡσφυκτικὰ εὐρισκόμενος μετὰ τοῦ παχέος Βαλθάσαρ καὶ τοῦ γίγαντος Μελχίωρ.

Τὴν ἐπιούσαν, πρὸ τοῦ ἐπικναλάθωσι τὴν πορείαν των, ὁ Βαλθάσαρ, ὅστις ἦτο ὁ μᾶλλον γεννηκιδωρότερος ἐκ τῶν τριῶν, εἶπεν εἰς τὸν Φλεριώ.

— Θὰ σοὶ δώσω καὶ τι ὅπως σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὴν φιλοξενίαν σου.

— Σὺς ἐφιλοξενήσωμεν προθύμως, ἀλλὰ δὲν ἐλπίζομεν καὶ τίποτε, ἔντιμι ἄνθρωποι! ἀπεκριθὼν ὁ ὑλοτόμος ἐκτείνων ταῦτο χερόνως τὴν χεῖρα του.

— Δὲν ἔχω χρήματα, ἐπινέλαθεν ὁ Βαλθάσαρ, ἀλλὰ θὰ σοὶ ἀφήσω ἓν ἐνθύμημα, τὸ ὅποτον θὰ ἀξίζη καλλήτερά, καὶ, ἐρευνήσας ἐν τῷ θυλακίῳ του ἐξήγαγε μικρὸν Ἀνατολικὸν αὐλόν, ὃν παρουσίασε εἰς τὸν Φλεριώ· καὶ ἐν ᾧ ἐκεῖνος δυσφο-

ρων ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ του, ἐποίει μορφασμὸν, ὁ Βαλθάσαρ ἐξηκολούθησε :

— Ἐὰν ἐκφράσητε μίαν εὐχὴν, πικίζοντες ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ τούτου θέλετε εἰσακουσθῇ παρευθύς. Λάβετε, μὴν ἀρνεῖσθε, καί μὴν ἀποποιεῖσθε ποτὲ τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν φιλοξενίαν εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ὅταν οἱ τρεῖς βασιλεῖς μεταβιβάλλοντες δρόμον ἐγένοντο ἄφικτοι, ὁ Διονύσιος Φλεριῶ εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ἥτις διὰ τῶν χειρῶν της ἔπαιζε περιφρονητικῶς μὲ τὸν αὐλόν :

— Ὅλ' μὰς ἔακμον καλλίτερον δῶρον ἀπ' αὐτὸν τὸν αὐλόν, ἂν ἠδύναντο· οὐχ' ἤττον ὅμως ὅλ' δοκιμάσω ἀμέσως νὰ πικίξω ἵνα ἴδω ἐὰν δὲν μὰς περιέπαιζαν.

Μεθ' ὃ ἀνέκραξε :

— "Ἦθελα νὰ ἔχω διὰ τὸ πρόγευμά μου ἕνα λευκὸν ἄρτον, μίαν κρεατόπηττα καὶ μίαν φιάλην οἴνου!

Εἶτα ἔπαξε διὰ τοῦ μικροῦ αὐλοῦ ἄσμά τι ἐγγώριον, καὶ πάρευτα, πρὸς μεγίστην του ἐκπληξιν, εἶδεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, λευκῷ κεκαλυμμένης περιβλήματι, τὸν ζητηθέντα ἄρτον, οἶνον καὶ ἀρτόκρεας.

Ἀφ' οὗ ἐβεβιωθῇ περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ αὐλοῦ του δὲν ἠρέσθη ἕως ἐδῶ, ἀλλ' ἐζήτηι πᾶν ὅ,τι διήρχετο τῆς κεφαλῆς του. Ἐπαίξεν ἀπὸ τῆς πρωῒας μέχρι τῆς ἑσπέρας. Ἀπέκτησε νέα ἐνδύματα διὰ τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ τέκνα του, τράπεζαν μετ' ἀφθόνων φαγητῶν, καὶ ἐπειδὴ ἤρκει νὰ εὐχρηθῇ ὅπως τὸ ἔχρη ἀμέσως, κατέστη ἐντὸς ὀλίγου εἰς τῶν πλουσίων τῆς ἐπαρχίας. Τέλος εἰς τὴν θέσιν τῆς ἡμιερηπωμένης κακλύβης κατεσκευάσεν ὑψηλὸν μέγαρον, ὅπερ ἐπλήρωσε βρυτινῶν ἐπίπλων καὶ ταπήτων, τὴν ἡμέραν δὲ κατ' ἥν ἐπερατώθη ἡ οἰκοδομὴ καὶ ἡ ἐπιπλοσκευὴ ἔδωκε μεγάλην ἐορτὴν ὅπως ἐγκαινιάσῃ τὴν νέαν του κατοικίαν.

Περίξ τραπέζης πλουσίως ἐσκευασμένης καὶ ἀπαστραπτούσης ἐκ τοῦ φωτός καὶ τῶν ἀργυρῶν σκευῶν εἶχε συναθροίσει πάντας τοὺς ἐξέχοντας τοῦ χωρίου. Αὐτοὶ

μετὰ τῆς συζύγου του κατέλαβεν ὑψηλὴν θέσιν, ἐν ᾗ μουσικοὶ τοποθετημένοι ἐν ὑψηλοτέρῃ στ' ἄ' ἑτεροπὸν τοὺς διατιτυμένους διὰ τῶν μᾶλλον ἐκπαγωγῶν ἤχων. Τέλος, ἵνα μὴ ἡ ἐορτὴ τραχθῇ τὸ παράπαν, εἶχε διατάξει τοὺς δούλους του νὰ μὴ ἀφίνωσι ἐφ' οἰκλήποτε προφάσει τοὺς ὀχληροὺς καὶ τοὺς ἐπικίτας νὰ εἰσέρχωνται ἐν τῇ αὐλῇ. καὶ μάλιστα ἐν τῇ πύλῃ εἶχε θέσει δύο φρικώδεις τὴν ὄψιν θεράποντας, οἵτινες σκοπὸν εἶχον νὰ ἀπομακρύνωσι τοὺς περιέρχους καὶ τοὺς ἐπικίτας τῶν περιχώρων.

Οὕτως, βέβαιον ὅτι δὲν ἠθελον ἐνοχληθῇ ποσῶς, οἱ κεκλημένοι πάντες παρεδόθησαν εἰς τὰς ἡδονὰς τρώγοντες ἀπλήστως ροῶντες ἐξαιρετικὸν οἶνον καὶ γελῶντες θορυβωδῶς.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, οἱ τρεῖς μάγοι βασιλεῖς ἀφοῦ κατέθεσαν τὰ δῶρά των εἰς τοὺς πόδας τοῦ βέβρους Ἰησοῦ, ἐπανάηρχοντο ἐκ Βηθλεὲμ. Διερχόμενοι τὸ δάσος, ἀνεγνώρισαν τὸ χωρίον, ἔνθα εἶχον διακνυκτερεύσει, εἶδον τὸ κατάρωτον ἀνάκτορον, καὶ ὁ Γασπάρ εἶπεν ἄστειζόμενος πρὸς τὸν Βαλθάσαρ.

— Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ἐὰν ὁ ἀνθρωπὸς μὰς δὲν ἔκαμε κακὴν χρῆσιν τοῦ μικροῦ του αὐλοῦ, καὶ ἐὰν, κατὰστας πλούσιος, ἐτήρησε τὴν υπόσχεσιν, ἣν μὰς ἔδωκεν, ὅτι θὰ ἦεν φιλόφρων εἰς τοὺς πτωχοὺς.

— Ἰδωμεν, ἀπεκρίθη λακωνικῶς ὁ Βαλθάσαρ.

Ἐνεδύθησαν ὡς ἐπαίται, καὶ ἀφοῦ ἀντικατέστησαν διὰ ρακῶν τὰς ὥρκιας των ἐσθῆτας, ἐνεφάνισθησαν πρὸ τοῦ μεγάρου ζητοῦντες φιλοξενίαν διὰ τὴν νύκτα· ἐπειδὴ ὅμως κακῶς ὑποδεχθέντες ὑπὸ τῶν φρουρῶν ἀντίστηντο καὶ ἐπροξένουν πολλὸν θόρυβον, ὁ Φλεριῶ προέβηκεν ἀπὸ τοῦ παρὰ τοῦρου τὴν κεφαλὴν του καὶ εἰς τὴν θέαν τῶν ἐπικιτῶν διέταξεν ὅπως ἀπολύσωσι κατ' αὐτῶν τοὺς κύνας, οἵτινες καὶ ἔτραψαν αὐτοὺς εἰς φυγὴν δαγκάσαντες τὰς κνήμας.

— Τὸ προησθάνομην ! ὑπετονθόρυσεν ὁ σκεπτικὸς Γασπάρ. οὔτινος τὸ γαστροκνήμιον εἶχον δαγκάσει οἱ ἀκάθεκτοι κύνες.

— Τοῦτο, ὑπέλαβεν ὁ γίγας Μελχίωρ, εἶνε ἱκανὸν νὰ μὴν τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὸν παραδείσον ! . . . Θὰ μάρῃ πότον στοιχίζει ἡ μνησικακία τριῶν μάγων βασιλέων ! . . .

Ἐν τούτοις οἱ συμπόται ἐξηκολούθουν ἐνυαχόμενοι ἐν ἀπτῶν φαιδρότητι. Εἶχεν ἐπιστῇ ὁ καιρὸς, τῶν ἐπιδορπίων, καὶ ὁ Φλεριὼ μὲ μίαν μάχαιραν ἀνὰ χεῖρας ἔμελλε νὰ διαμελίσῃ ὑπερμεγέθη πλακοῦντα, ὅτε ἤκουσεν ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς κωδωνισμοὺς ταχυδρομικῆς ἀμάξης συρομένης ὑπὸ τεσσάρων σφριγώντων καὶ διὰ χρυσῶν ἐφιππίων σεσαγμένων ἵππων. Ὁ Φλεριὼ προέβαλλεν ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, καὶ ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ἀφικνούντο ἀκόμη εὐγενεῖς προσκεκλημένοι, διέταξεν ὅπως τοὺς ἀναβιβάσωσιν ἐν τάχει, αὐτὸς δὲ ὁ ὕδιος μὲ μίαν δαΐδα εἰς τὴν χεῖρα προέβη εἰς ὑπάντησίν των. Τότε εἶδεν εἰσερχομένους τοὺς τρεῖς μάγους βασιλεῖς μετὰ μεγαλοπρεποὺς ἐπιδείξεως φέροντας στέμματα ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ περιβεβλημένους πορφύραν καὶ τιμαλγεῖς λίθους. Ὁ Φλεριὼ, ὅστις εἶχεν ἀναγνωρίσει τοὺς ἀρχαίους τοῦ ξένους, ἐνεθαρρύνθη καὶ μετὰ βεβιασμένης ὑποκλίσεως τοὺς παρεκάλεσε νὰ λάθωσι μέρος εἰς τὴν τράπεζαν.

— Εὐχαριστῶ ! εἶπεν ὁ Βαλθάταρ ξηρῶς, δὲν τρώγομεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀνθρώπου, ὅστις ὑποδέχεται κακῶς τοὺς πτωχοὺς.

— Σὰς συγχάρω διὰ τὸν τρόπον μεθ' οὗ τηρεῖτε τὰς ὑποσχέσεις σας ! ἀνέκραξεν ὁ Μελχίωρ διὰ τῆς στεντορείας φωνῆς του.

— Ἀ ! ἀπολύεις τοὺς κύνας σου κατὰ τῶν ἐπαίτων ! προσέθηκεν ὁ Γασπάρ· περίμενε· θὰ σοῦ παῖξω ἐν ἅτιμα τὸ ὅποιον ποτὲ σοῦ δὲν ἤκουσας ! . . .

Καὶ, ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν αὐλόν, ὅμοιον ἐκεῖνου, ὃν εἶχον δώσει εἰς τὸν Φλεριὼ, ἐξέβαλλε φρικαλέους ἤχους. Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἡ τράπεζα, οἱ συμπόται καὶ τὸ ἀνάκτορον ἐξηρανίσθησαν καὶ ὁ ὑλοτόμος εὐρέθη ἐκ νέου μόνος καὶ γυμνὸς ἔμπροσθεν τῆς ἡρεπωμένης καλύβης του μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῶν βακενδύτων τέκνων του.

— Εὐτυχῶς μοι μένει ὁ αὐλός ! ἐσκέφθη.

Ἄλλ' εἰς μάτην ἡρέυνα τὰ διάτρητα θυ-

λάκιά του· τὸ φυλακτὸν του εἶχεν ἐξαφανισθῇ μετὰ τῶν τριῶν μάγων βασιλέων.

Καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς ἐποχῆς συνεθίζουσιν, ὁσάκις κόπτουσι τὴν βασιλόπηταν, νὰ φυλλάττωσιν ἐπιμελῶς τὸ μερίδιον τῶν πτωχῶν.

(Ἐκ τοῦ Lecture)

André Theuriet

ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ

Ἐντὸς κοιμητηρίου
φέρω ἀλγῶν τὸ βῆμα
πλησίον κόσμου κρύου
παρὰ στενάζον μνήμα !

Μὲ δάκρυα θολωμένα
τὰ μάτια μου κυττάζουν
σὲ μνήματα κλεισμένα
κορμιὰ νὰ ἀναστενάξουν !

Ἐκεῖ πᾶσα τοῦ βίου
φροντίς ἀπονεκροῦται,
ὑπὸ ψυχροῦ μνημείου
ἐκεῖ περικυκλοῦται !

Ἡ ἀγρῶν θλιμμένη
μὲ πίκρα γλυκοφάλλει
κάθε ψυχρὸ πού μπαίνει
ὅτ' ὁ μνήμα νεῖοῦ κεφάλι !

Τριγύρω τὰ λουλούδια
τὴν κορυφὴν των κλίνουν
καὶ τραγουδοῦν τραγούδια
πουλιὰ πού δάκρυ χύνουν !

Τὸ κυπαρίσσι γέρνει,
κάθε κλωνάρι κύπτει
κι' ἡ αἶρα συνεπέρνει
ὅ,τι φυλάκι πίπτει !

Ὁ μαυρισμένος τόπος
μνημείου ἐπαράτου
γεμίζεται ἀκόπως
ὑπὸ κορμοῦ δροσάτου !

Ψυχὴ κινῶσα σῶμα
ψυχὴ μὲ σῶμα ζῶσα
χωρίζεται ὅτ' ὁ χῶρος
καὶ χάνεται πετῶσα !

Ἀπὸ τὴν ὕλη πνεῦμα
τὸ μνήμα ἔσχωρίζει
κι' εἰς τοῦ παντὸς τὸ ρεῦμα
τ' ἀρίνει ν' ὑγρίζη !